

AUTOPOÉTICA

A miña autopoética é a miña vida e o meu sangue.
Unha noite díxome alguén na barra dun bar que pouca xente
ten tanta falta de pudor como eu cando escribo.
Eu cando escribo transfigúrome nunha puta feliz e gastada.
Quero decir que me gusta exporme, descubrirme, abrir a cara
tapada.
Que eso non me supón ningún esforzo.
Que o difícil sería mentir ou escribir unha novela.
Pero na poesía ábrome e libérome e son sincera.
Exhibirme non é unha forma de presumir.
Non é unha forma de parecer obscena.
É un acto de amor para min e para os demais.
Teño a necesidade de falar bruto e claro.
De romper os bordes.
De ir directamente ao corazón da xente.
Teño o deber de espirme.
Sen medo, sen pudor. O pudor sería ser falsos. Eu quero navegar
mares intensos. Non sería gracioso escribir poemas estranos a
min mesma. Non sería xusto. Eu quero agarrotar a linguaxe. Tensar
ao máximo as palabras. Ata ferilas, ata ferirme, ata rompelas.
Decíanme na barra dun bar que ninguén vai por aí confesando
os seus límites e os seus medos. E eu escoitábao contenta e sen
saber de que me falaba. Cando me falan dos meus versos emociónome
e non sei que decir nin teño nada que decir. Non hai nada
que decir. O importante é fluir, deixar falar, escupir todo, romper
o sexo e as pernas, buscar a liberdade nos tellados da poesía, enfermar,
correr.
Teño libros publicados e sinto que non teño nada.
Sinto ese vacío enorme que todos sentimos sempre.
Sinto ese frío grande que vexo nos ollos de tódalas persoas.
E tamén unha forza e unha alegría grandes, para bañarme en
tódolos ríos e lavar e soportar as feridas. Sinto amor e sinto sexo.
O sexo como unha metáfora da existencia. Como un lugar escuro
no que nace todo. Como algo escondido que me gusta destapar.
Unha vez preguntábanme se estou obsesionada co sexo. Eu o
que creo é que o sexo é algo moi limpo que nos lava por dentro,
que nos emborracha, que nos abre, que non nos deixa. Non estou
obsesionada, estou contenta cos meus amantes na cama.
O amor son as alturas das montañas. Ese amor das nenas pólos
nenos aínda me enche, aínda me ata. Eu son namoradiza como
unha vaca. E corro escapando, porque non quero ferirme, porque
teño medo.
E ese medo gústame decilo, pronuncialo, confesalo. Penso que
nos meus medos poden refuxiarse moitos medos dos demais, de
tódalas persoas. Que todos somos bastante parecidos no fondo. E
berrar nos poemas é unha forma de estalar contra vós, contra as
caras dos outros, rompéndoa, e quizais aliviándola. Correr sen
parar ata ser libres. Buscar liberdade nos pequenos motivos da vida.
Suicidarse un día calqueira a calqueira hora para despois renacer

con orgullo. Hai en min moito orgullo, moita arrogancia, moita forza agochada.

Hai en min desexos de romper todo.

Encántame romper vasos, como me encanta cando a xente corre nas películas.

Teño a sensación de estar continuamente escribindo un único poema, de estar repetíndome sempre, sen cansarme. Un amigo díxome un día que non é verdade que escriba sempre o mesmo, que o que pasa é que é o meu estilo.

Eu en todo caso non me avergoño das miñas palabras usadas.

As palabras é o único que teño. O mellor barco, a mellor viaxe. A viaxe do amor. Dos berros das mulleres tolas. Ese amor escondido que nunca direi fóra dos poemas. Porque a vida dáme moito medo.

Vivo como abrindo cun coitelo todo. Con dor. Con dificultades.

Ese amor escondido que morre na praia. Ese amor escondido que me fai estar viva e escribir e ser una puta na noite. A poesía para min é a miña casa, unha casa marabillosa na que me meto para non saír, e para poder saír, para saber saír.

Rebélome contras as palabras mortas e arranco vida da materia morta.

Suicídome na tarde sen que me vexan.

Son feliz sen que me vexan.

Eu só quero ser un espello e rompelo.

Cando era máis nova emborrachábame moitísimo e encantábame romper vasos nos bares. Agora son moito máis formal pero conservo ganas de rir alto e de berrar. Os vasos rotos son a expresión feliz e fatal da vida. Aínda me alegre cando alguén rompe algo adrede. Aínda me alegre cando rompemos as normas.

Miro o mundo dende uns ollos alegres e cansos. Amo moito, amo todo. Amo a revolución das nenas que nacen e que me miran.

Amo a revolución de drogarse. Amo a droga. Eu teño esta droga de escribir e mirarme nos cristais da tarde.

Sempre lembro os amaneceres na aldea. Aquela luz que entraba pola casa de pedra e me inundaba cando me levantaba para ir ao colexio. Aquela luz entraba en min como na muller un home.

Aquela luz encheume para sempre e sempre sentirei nostalxia daquel mundo.

Gústame recitar, é teatro, é vaciarse, é forza. É vivir de novo a oralidade, aquel campo morto. É catarse, é limpar por dentro. É comunicación. É sangue que me escapa póla boca. Cando matan o porco e todo queda cheirando a lume. Ese lume no que me quento. se lume que me fai pensar. Recitar é como cuspir, como vomitar,

como romper vasos de novo, como buscar surrealismo nas paredes, como atreverse a matar cousas, e renacer felices, limpos.

Recitar é sexo, porque o sexo é moito máis que follar. O sexo é a maior realidade do mundo. O sexo é tocarse, achegarse, escribir, beber, bailar, falar. Sempre falei moito de sexo. Sempre quixen lavar a palabra pecado. E voltar a quitar as bragas e as faldas de novo, e renacer con orgullo na noite.

Sempre quixen enfadarme e enfadar.

Non quisen ser muller, vítima, burato quieto. Quixen escapar.

Decidín escaparme. Fuxir do cárcere e que nunca me encontraran.

Vivir miña vida sen que me dictaran o que digo.
Palabras, palabras, palabras.
Qué son as palabras?
Para min significan e funden moitísimo. Para min son unha realidade profunda.
Eu decidín escapar do país das mulleres. E despois renacer máis fortes, máis dignas, máis humanas.
Escapar para encontrar as realidades perdidas. Recompoñer as pezas do sexo. Profundizar nas nosas miradas.
Vacas, que me miran e que me din todo. Animais de ollos limpos aos que coido e que me coidan.
Chámome Lupe e non teño historia. Nunca me amaron. Nunca ameí. Os meus libros poñen que me chamo Lupe Gómez pero eu prefiro chamarme Lupezul. Prefiro nomes falsos para estar alegre e sobrevivir. Gústame moitísimo a cor azul.
O mundo está dormido. Hai que levantar a poesía e as tetas.
Hai que adornar o pelo. Temos que ser activos e tristes, temos que chorar e correr

Lupe Gómez, «Autopoética» (2004)
Levantar as tetas. A Coruña: Espiral Maior; pp. 11-14